

Sygn. akt VIII U 1277/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Hanna Witkowska-Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Lawrenc

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013 r. w Gdańsku

sprawy C. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania C. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 25 lipca 2013 r. nr (...)

oddala odwołanie

/na oryginale właściwy podpis/

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 lipca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., odmówił C. G. przeliczenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia, jak też odmówił ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego. Jednocześnie przedmiotową decyzją pozwany uchylił uprzednio wydaną decyzję z dnia 10 czerwca 2013 r. z uwagi na treść odwołania wnioskodawczynie, wskazującą, iż sporna decyzja nie zawierała rozstrzygnięć co do wszystkich wniosków zawartych w piśmie z 2008 r.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona C. G.. Wnosząc o zmianę, bądź uchylenie zaskarżonej decyzji ubezpieczona podniosła zarzut niewłaściwego ustalenia wysokości świadczenia poczynając od 1995 r.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Wskazał, iż wyrokiem z dnia 01 października 2008 r. (prawomocny z dniem 28 maja 2013 r.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. zobowiązany został do rozpoznania wniosku ubezpieczonej z dnia 05 czerwca 2008 r. w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości świadczenia poczynając od dnia 12 grudnia 1995 r. Pozwany podał, iż po dokonaniu ponownej analizy sprawy stwierdził brak możliwości ponownego ustalenia wysokości świadczenia. Wskazał, iż żaden z wariantów możliwych do przyjęcia nie byłby dla wnioskodawczynie korzystniejszy. Brak było również możliwości przyjęcia podstawy wymiaru zarobków z lat 1983-1984, jako że lata te nie mieściły się w ostatnim dwudziestolecu przed złożeniem wniosku o emeryturę. Podał, iż wnioskodawczynie nie przedłożyła dowodów na istnienie nowych zarobków,

których uwzględnienie w jakimkolwiek wariancie skutkowałoby ustaleniem wyższego wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia.

Na rozprawie w dniu 19 listopada 2013 r. wnioskodawczyni sprecyzowała, iż domaga się zaliczenia okresu przebywania na zasiłku chorobowym jako okresu składkowego. Podała, iż nie zgadza się z poprzednimi decyzjami z dnia 5 marca 2006 r., z dnia 5 marca 2008 r. i dnia 01 marca 2009 r. dotyczącymi waloryzacji zaniżonej emerytury przyznanej na podstawie decyzji z dnia 15 czerwca 2005 r. Podniosła też, iż domaga się doliczenia do stażu pracy okresu pracy w gospodarstwie rolnym od 16 roku życia (od 1 czerwca 1966 do 14 sierpnia 1967 r.). Nadto wskazała, iż w sprawie o sygn. akt III AUA 898/12 zachodziła nieważność postępowania, z uwagi na to, iż sędzia, który brał udział w rozpoznaniu niniejszej sprawy, uczestniczył też w wydaniu postanowienia o ustanowieniu pełnomocnika i postanowieniu o odrzuceniu skargi kasacyjnej (vide: protokół z dnia 19 listopada 2013 r. – zapis na płycie CD - k.83 koperta).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

C. G., urodzona w dniu (...), miała ustalone decyzją z dnia 15 grudnia 1995 roku prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy (okoliczność niesporna, nadto: ksero dowodu osobistego k. 4 tom II akt ZUS, decyzja o przyznaniu renty k. 15 – 16 tom I akt ZUS).

Decyzją z dnia 10 października 2002 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. ustalił wartość kapitału początkowego C. G. na dzień 1 stycznia 1999 roku. Do ustalenia jego wartości przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1 055,09 złotych, 25 lat, 11 miesięcy okresów składkowych, 9 miesięcy okresów nieskładkowych, współczynnik proporcjonalny do wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego, który wyniósł 100,23% oraz średnie dalsze trwanie życia. Kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniósł 136 698,54 złotych (okoliczność niesporna, nadto: decyzja o ustaleniu kapitału początkowego – k. 22 – 23 akt kp).

Decyzją z dnia 15 czerwca 2005 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. przyznał ubezpieczonej emeryturę od 31 maja 2005 roku, tj. od osiągnięcia wieku. Ubezpieczona złożyła odwołanie od powyższej decyzji.

Do wyliczenia stażu pracy ubezpieczonej przyjęto łącznie 25 lat, 11 miesięcy i 20 dni okresów składkowych oraz 9 miesięcy i 24 dni okresów nieskładkowych.

Na przełomie od listopada 1991 r. do grudnia 1995 r. ubezpieczona przebywała na zasiłku chorobowym przez okres 9 miesięcy i 24 dni (okoliczność niesporna, nadto: decyzja o przyznaniu emerytury – k. 27 – 28 tom II akt ZUS, odwołanie k. 2 akt sprawy VIII U 3027/05, raport ustalenia uprawnień do świadczenia k. 24 tom II akt ZUS).

Decyzją z dnia 5 marca 2008 roku pozwany dokonał waloryzacji emerytury ubezpieczonej od dnia 1 marca 2008 roku. W decyzji stwierdzono, iż wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 29 lutego 2008 roku, tj. 1011,58 zł przez wskaźnik waloryzacji 106,50%, zaś emerytura po waloryzacji wynosi 1077,33 zł. (okoliczność niesporna, nadto: decyzja o waloryzacji emerytury - akta ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona. Wyrokiem z dnia 01 października 2008 r. wydanym w sprawie VIII U 1886/08 Sąd Okręgowy w Gdańsku w punkcie II oddalił odwołanie ubezpieczonej, zaś w punkcie II żądanie wnioskodawczyni w zakresie ponownego przeliczenia emerytury i renty oraz renty od 12 grudnia 1995 r. do 30 maja 2005 r. potraktował jako nowy wniosek i przekazał pozwanemu organowi rentowemu (okoliczność niesporna, nadto: wyrok Sądu Okręgowego z dnia 1 października 2008 r. k. 44 akt sprawy VIII U 1886/08).

Apelację od powyższego wyroku wniosła ubezpieczona. Wyrokiem z dnia 2 lipca 2009 r. wydanym w sprawie III AUa 1975/08 Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację ubezpieczonej (okoliczność niesporna: wyrok Sądu Apelacyjnego k. 94 akt sprawy III AUa 1975/08).

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 01 października 2008 r. wydany w sprawie VIII U 1886/08 uprawomocnił się w dniu 25 maja 2013 r.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 25 lipca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., zgodnie z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 01 października 2008 r. ponownie rozpatrzył wnioski ubezpieczonej z dnia 05 czerwca 2008 r. i na podstawie art. 6, 7 i 111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. DZ. U. z 2004r., nr 39, poz. 353 ze zm.) odmówił ubezpieczonej prawa do zaliczenia okresu nieskładkowego do okresów składkowych oraz przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia (okoliczność niesporna, nadto: decyzja z dnia 25 lipca 2013 r. – akta ZUS).

Stan faktyczny w sprawie był niesporny między stronami. Wynikał on nadto z dokumentacji zgromadzonej w aktach ubezpieczeniowych pozwanego organu.

Sąd zważył, co następuje :

Odwołanie skarżącej jest niezasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

Na wstępie należy wskazać, iż wszystkie kwestie podnoszone przez skarżącą dotyczące nieprawidłowości przy wydawaniu decyzji przyznającej jej prawo do renty i emerytury oraz waloryzacji emerytury były już przedmiotem orzekania, zatem zachodzi tu powaga rzeczy osądzonej. Oznacza to, że Sąd nie jest uprawniony do prowadzenia ponownie postępowania w tym zakresie.

Podobnie kwestia możliwości podwyższenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonej z tytułu doliczenia pracy w gospodarstwie rolnym oraz z tytułu zwiększenia stażu ubezpieczeniowego była już badana i prawomocnie przesądzona w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 października 2006 r. sygn.akt III AUa 71/06.

Przedmiotem niniejszego postępowania może być więc wyłącznie kontrola prawidłowości wydania decyzji z dnia 25 lipca 2013 r. W ocenie Sądu, pozwany organ rentowy prawidłowo odmówił ubezpieczonej prawa do zaliczenia okresu nieskładkowego do okresów składkowych oraz przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia.

Wskazania wymaga, iż w myśl art. 6 i 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. DZ. U. z 2004r., nr 39, poz. 353 ze zm.). do okresów składkowych zalicza się okresy pozostawania w ubezpieczeniu oraz okresy opłacania składek na ubezpieczenia społeczne. Okresami nieskładkowymi są okresy pobierania wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy, wypłaconego na podstawie Kodeksu pracy, zasiłków z ubezpieczenia społecznego, tj. chorobowego lub opiekuńczego, świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, iż jak wskazał organ rentowy do wyliczenia stażu pracy ubezpieczonej przyjęto łącznie 25 lat, 11 miesięcy i 20 dni okresów składkowych oraz 9 miesięcy i 24 dni okresów nieskładkowych. Na przełomie od listopada 1991 r. do grudnia 1995 r. ubezpieczona przebywała na zasiłku chorobowym przez okres 9 miesięcy i 24 dni. Brak jest więc, jak słusznie wskazał organ rentowy, w myśl powołanych wyżej przepisów, podstaw do zaliczenia powyższego okresu jako okresu składkowego. Przedstawione przez ubezpieczoną zarzuty nie miały, jak zważył Sąd, merytorycznego charakteru i stanowiły jedynie bezpodstawną polemikę z prawidłowym stanowiskiem organu rentowego.

Przechodząc do dalszych rozważań, stosownie do treści art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę wymiaru świadczenia rentowego, bądź emerytalnego stanowi rzeczywiście otrzymywane wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek. Ponowne obliczenie wysokości emerytury lub renty reguluje przepis art. 111 tej ustawy, zgodnie z którym świadczenie oblicza się ponownie, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1. z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
 2. z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych **z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury** lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
 3. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,
- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Organ rentowy do wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia ubezpieczonej przyjął wynagrodzenie z 10 lat, tj. z okresu od 01 stycznia 1985 r. do 31 grudnia 1994 r. Wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 81,71 %. Jak słusznie wskazał pozwany, w związku z tym, że okres 20 lat poprzedzających rok złożenia wniosku o emeryturę tj. 2005 r. przypada między 01 stycznia 1985 – 31 grudnia 2004r., tylko z tego okresu może zostać wybranych kolejnych 10 lat uzyskiwania zarobków stanowiących podstawę obliczenia składki na ubezpieczenie społeczne, brak więc podstaw do wyliczenia podstawy wymiaru z 10 lat tj. z okresu od 1983 r. -1992 r. Nadto, zważyć należy, iż ubezpieczona nie przedłożyła dowodów na istnienie nowych zarobków, których uwzględnienie w jakimkolwiek wariantcie skutkowałoby ustaleniem wyższego wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia.

W ocenie Sądu, pozwany organ rentowy prawidłowo uznał też za prawidłowe wyliczenie wysokości kapitału początkowego. Sąd, za pozwanym organem, zważył, iż w decyzji z dnia 10 października 2002 r. (vide k.22-24 kp) do ustalenia wartości kapitału początkowego pozwany przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1055,09 zł. Obliczył ją, przyjmując wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy ustalony w decyzji o jej przyznaniu wielkości 86,42%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 86,42% przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową określoną w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ($86,42\% \times 1220,89 \text{ zł} = 1055,09 \text{ zł}$). Zakład do wyliczenia kapitału początkowego przyjął okresy składkowe wynoszące 25 lat i 11 miesięcy (łącznie 311 miesięcy) oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 9 miesięcy. Wartość kapitału początkowego na dzień 01.01.1999 r. wyniosła 136,698,54 zł. Podnieść przy tym należy, iż okoliczności podnoszone przez ubezpieczoną nie mają znaczenia w sprawie, nie stanowią bowiem zarzutów merytorycznych, odnoszących się do wartości wyliczonego kapitału początkowego.

Tym samym stwierdzić należy, że w świetle treści art. 6,7 i 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy prawidłowo odmówił C. G. przeliczenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia, jak też odmówił ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego.

Z przytoczonych względów, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z cytowanymi przepisami, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSA w SO H. Witkowska-Zalewska